

РЕШЕНИЕ

№ 5652

гр. София, 25.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 29.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **389** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/, във връзка с чл.203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по искова молба вх.№ 1467/17.01.2022 г. по описа на АССГ, подадена от Х. В. Д. от [населено място], [улица], ет.3, ап.7, ЕГН: [ЕГН], чрез адв.В., с която е предявен иск с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ против Столичната дирекция на вътрешните работи (СДВР) за сумата от 1 800 лв. Същата се претендира като обезщетение за причинени на ищеца неимуществени вреди, вследствие на издадена Заповед за задържане на лице рег.№ 225зз-272/21.03.2021 г. на полицейски орган от 01 РУ-СДВР, отменена по съдебен ред, ведно със законната лихва за периода от датата на увреждането – 21.03.2021 г., до датата на влизане в сила на Решение № 20134166 от 08.06.2021 г., постановено по НАХД № 4212/2021 г. по описа на СРС – 13.07.2021 г., с което е отменена заповедта, до окончателното изплащане на сумата.

Ищецът поддържа, че за него са настъпили вредоносни последици, изразяващи се в накърнено име и чест, накърняване на личното достойнство – неосигуряване на адвокат при изричното му заявление в подписаната декларация към момента на задържането му, физическа неприкосновеност, неприятни психически изживявания – общ стрес, тревожност, безпокойство, нервност, уплаха, здравословно неразположение. Същият е претърпял негативните последици непосредствено от датата на издаване на отменената като незаконосъобразна заповед за задържане на лице – 21.03.2021 г. до 13.07.2021 г., датата на влизане в сила на Решение № 20134166

от 08.06.2021 г. на СРС по НАХД № 4212/2021 г., с което е отменена заповедта. Излага твърдения, че причинените вреди са свързани с ограничаване правото му на адвокатска защита към момента на задържането му, правото му на медицинска помощ, респективно правото му да уведоми трето лице за задържането. Посочва се, че органите на СДВР независимо от изрично заявеното от него в попълнената декларация не са му осигурили служебно назначен адвокат, дори не са допуснали адвоката, на когото негов приятел, присъстващ на събитието е позвънил и повикал. Подробни съображения излага в исковата молба. От Съда иска да постанови решение, с което да му бъде присъдено исканото обезщетение в размер на 1 800 лв. В с.з. ищецът не се явява и не изпраща представител. От страна на процесуалния му представител е депозирана молба от 29.06.2023 г., с която от Съда се иска да постанови съдебен акт, с който да уважи предявения иск, претендира сторените по делото разноски, включително и адвокатско възнаграждение по представен списък по чл.78 от ГПК.

Препис от исковата молба е връчен на ответника за отговор. В законоустановения срок е постъпил отговор от СДВР, в който се излага становище за допустимост на исковата претенция, като се излагат доводи за нейната неоснователност и недоказаност, алтернативно моли Съда в случай, че уважи исковата молба да присъди обезщетение в минимален размер. Подробни съображения в тази насока са изложени в депозирания отговор. В с.з. СДВР се представлява от юк.Б., който моли Съда да отхвърли исковата молба, а в случай, че я уважи, да присъди обезщетение в намален размер от претендирания. Претендира юрисконсултско възнаграждение и отправя възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение. Софийската градска прокуратура чрез прокурор Д. излага становище за неоснователност и недоказаност на исковата претенция.

След преценка на събраните по делото доказателства, Съдът намира за установено следното от фактическа страна:

Със Заповед за задържане на лице рег.№ 2253з-272/21.03.2021 г., издадена от полицейски орган от 01 РУ-СДВР, ищецът Х. Д. е задържан за срок от 24 часа на основание чл.72, ал.1, т.1 ЗМВР, с вписано основание "хулигански прояви". Съгласно отбелязването в заповедта лицето е било задържано в помещение за временно задържане на 01 РУ-СДВР за периода от 22:50 ч на 21.03.2021 г. до 15:36 ч на 22.03.2021 г.

С Решение № 20134166 от 08.06.2021 г. на СРС, постановено по НАХД № 4212/2021 г. заповедта за задържане е отменена като незаконосъобразна. Решението е влязло в сила на 13.07.2021 г.

С предявения иск ищецът претендира присъждане на обезщетение за причинени неимуществени вреди, за които твърди да са настъпили в резултат на отменената заповед за задържане. Във връзка с това по искане на ищеца бяха разпитани следните свидетели:

Д. В. М.. Свидетелят заяви, че познава ищеца от няколко години, приятели са. Наясно е за делото срещу заповед за задържане на ищеца. Поясни, че ищецът бил задържан през м.март 2021 г. Сподели, че той, бременната му приятелка и ищеца са били в автомобила на свидетеля, като шофьор била приятелката на свидетеля. Ищецът слязъл от автомобила, за да помогне, като малко след това дошъл патрулен автомобил. Служителите задържали ищеца и го откарали до 01 РУ, свидетелят не знае поради

каква причина. Веднага след случилото се свидетелят позвънил на адв.В., поради обстоятелството, че същата е наблизил и е добър професионалист. Задържането станало на ул. "6-ти Септември". Свидателят изтъкнал, че ищецът не е извършил нищо нередно, такава не е могло да бъде извършено за тези няколко минути, докато са минавали по [улица], за да направят обратен завой. Според свидетеля ищецът е добър човек, не го е виждал да влиза в каквито и да е пререкания. Случката е станала късно вечерта. Тогава ищецът слязъл от автомобила, за да помогне, като патрулната кола спряла от тяхната страна. Ситуацията се разиграла бързо, но никой от служителите не дал отговор защо задържат ищеца. От случилото се минало известно време, отишли до районното управление и седели там известно време. Адв.В. е чакала доста време, за да получи информация. Непосредствено след задържането свидетелят се видял с ищеца, който заявил, че полицаите са се държали много лошо с него, нанесли са му удар, при който са му паднали очилата. Свидателят допълнил, че след задържането ищецът станал свит, депресиран, стресиран, не е искал да ходи на никакви мероприятия, страхувал се е, а преди това е бил спокоен човек. Наясно е, че ищецът работи като ключар. Вечерта, когато е бил задържан ищецът, компанията се е връщала от заведение.

К. И. З.. Свидателят заявил, че познава ищеца повече от 10 години, приятели са. Наясно е с въпросното задържане, няма представа защо ищецът е бил задържан. Твърди, че след случилото се ищецът бил депресиран, не е искал да излиза със свидетеля и техни приятели, проявявал страх от полицаи, в случаите, когато е виждал униформен, е изпадал в паника. Не знае дали срещу ищеца са били повдигнати обвинения. Заявил, че ищецът работи като ключар в ателие. Заради случката дори престанал да ходи на работа, тъй като имал притеснения, че ще го помислят за престъпник. Свидателят не е звънял често на ищеца през този период от морални съображения. Ищецът има приятелка и дете. След случая започнали проблеми между ищеца и жена му, той изпаднал в депресия. Свидателят е присъствал на получени от ищеца паник атаки, като визира случай в Б. градина. Тогава видели униформени, като ищецът побързал да се скрие, минавайки от другата страна, за да не срещне с тях. Според свидетеля това състояние на ищеца продължило 4-5 месеца. През този период ищецът не желал да излиза, неговото състояние не било нормално, дори странно. Няма представа дали ищецът е търсил помощ, по морални съображения не го е разпитвал.

Съдът ще обсъди свидетелските показания при излагане на правните си изводи.

В хода на съдебното производство се приобщиха към делото следните писмени доказателства:

I. Представени от ищеца с исковата молба, и с молба от 04.03.2022 г. (л.49).

II. Представени от ответника: с молба от 23.02.2023 г. (л.127) и с молба от 19.01.2023 г. – писмо рег. № 513000-4562/18.01.2023 г. (л.195).

III. Представени от трети неучастващи по делото лица:

1. От 01 РУ-СДВР, с който с уведомява, че охранителните записи се съхраняват за срок от 30 дни (л.190).

2. От Софийски адвокатски съвет информация с писмо вх.№ 1705/16.01.2023 г., че към дата 21.03.2021 г. не е отправяно към САК искане от 01 РУ-СДВР за предоставяне на правна помощ на Х. Д. (л.197).

3. От Национално бюро за правна помощ с писмо от 11.01.2023 г., че към 09.01.2023 г. няма постъпил сигнал за предоставена правна помощ на Х. Д. (л.198).

4. От дирекция "Национална система 112", Районен център 112-С., МВР с писмо вх.№

1319/12.01.2023 г., информация за постъпили обаждания на 21.03.2021 г. от адв.В. от телефонен номер 0878 52 63 65 (л.201).

По делото се прие за послужване НАХД № 4224/2021 г. и НАХД № 4212/2021 г. по описа на СРС.

При така установената фактическа обстановка Съдът достигна до следните правни изводи:

Разпоредбата на чл.205 АПК сочи като ответник по иска за обезщетение, юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. В случая такова юридическо лице е СДВР, като правилно искът за обезщетение е предявен спрямо юридическото лице.

Предвид гореизложеното исковата претенция е процесуално допустима, като предявена от активно легитимирано лице, притежаващо правен интерес, с оглед фактическите твърдения на ищеца, че е претърпял неимуществени вреди от незаконосъобразен административен акт на административен орган по смисъла на чл.1, ал.1 ЗОДОВ.

Съдът следва да прецени установено ли е по делото настъпване на вреди, а при положителен отговор – представляват ли тези вреди пряка и непосредствена последица от издадения незаконосъобразен акт.

Съобразно чл.154, ал.1 ГПК всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения. В противен случай Съдът е длъжен да приложи последицата при носене на доказателствената тежест, като приеме недоказания факт за неосъществил се. В случая ищецът е този, който следва да докаже, чрез провеждане на пълно и пряко доказване със съответните процесуални способности, настъпването на твърдените имуществени и неимуществени вреди и пропуснати ползи, както и причинната връзка между тях.

Разгледана по същество исковата молба е частично основателна. Съображенията за това са следните:

Съгласно разпоредбата на чл.1, ал.1 ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на гражданите и юридическите лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица или по повод изпълнение на административна дейност. Следователно за да възникне право на иск за обезщетение е необходимо да са налице няколко кумулативни предпоставки, а именно: вреда - имуществена или неимуществена; незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината, при или по повод изпълнението на административна дейност; пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, действието или бездействието и настъпилата вреда. Под вреда следва да се разбира отрицателната последица от увреждането, която засяга неблагоприятно защитените от правото имуществени и неимуществени интереси на увредения, а под "пряка и непосредствена" - тази вреда, която следва закономерно от незаконосъобразния акт, действие или бездействие на компетентния административен орган по силата на безусловно необходимата връзка между тях.

Съгласно разпоредбата на чл.4 ЗОДОВ обезщетение се дължи за всички вреди – както имуществени (претърпени загуби или са пропуснати ползи) или неимуществени (претърпени болки и страдания, които представляват негативни емоционални изживявания на лицето, намиращи не само негативно отражение в психиката, но и

социален дискомфорт за определен период от време), които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Посочената норма сочи, че следва да се установи наличието на причинна връзка между вредите и незаконния административен акт като елемент от горепосочения фактически състав, от който възниква обезщетителната отговорност на държавата. Тук под вредоносен резултат (вреда) следва да се разбира отрицателната последица от увреждането, която засяга неблагоприятно имуществените права и защитените от правото блага на увреденото лице, а под "пряка и непосредствена" се има предвид тази вреда, която следва закономерно от незаконосъобразния административен акт, действието или бездействието на съответния административен орган, по силата на безусловно необходимата връзка между тях. Следователно, причинна връзка е налице, когато вредите са резултат на увреждането, настъпили са по повод и във връзка с него.

Вредата по своята същност представлява накърняване имуществото на правните субекти или на техни неимуществени блага. Неимуществените вреди представляват сериозно засягане на личността и достойнството на гражданина, изразяващо се в претърпяване на болки и преживяване на страдания. ЗОДОВ не уточнява как се определя размерът на неимуществената вреда, поради което субсидиарно следва да се прилага гражданското законодателство и по-конкретно – разпоредбата на чл.52 ЗЗД, който дава възможност за определянето на вредите по справедливост.

Съгласно чл.52 ЗЗД обезщетение за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Понятието "справедливост" не е абстрактно понятие, а е свързано с преценка на редица конкретни, обективно съществуващи обстоятелства, имащи значение за правилното определяне на размера на обезщетението. При формиране размера на обезщетението за неимуществени вреди се отчита степента и характера на преживените болки и страдания от ищеца и е свързано с преценката на конкретни обективно настъпили обстоятелства, включително и периода, през който те са търпени. Също така спазването на принципа на справедливостта означава, че размерът на обезщетението трябва да е съобразен с характера и изражението на вредата, при отчитане на икономическия стандарт в страната, като обезщетението не трябва да бъде източник на обогатяване.

Предявеният от ищеца иск за неимуществени вреди в размер на 1 800 лв. – от датата на увреждането с издаването на отменената като незаконосъобразна заповед за задържане на лице, с която ищецът е задържан за 24 часа, се обосновава с нравствени, емоционални, психически, психологически терзания на личността, накърнена чест, достойнство, липсата на адвокат, който да защити правата му във връзка със задържането му, като е оронено доброто му име, както и чувството и за самооценка, което от своя страна довело и до негативни последици върху психологическото му състояние. Изпитвал е негативни последици, вследствие на незаконосъобразното му задържане, отделно това му и причинило допълнителен стрес, безсъние, чувство на унижение по време на незаконосъобразното задържане. В тази връзка по делото бяха събрани гласни доказателства, чрез разпит на свидетелите М. и З..

Обсъждайки събраните гласни доказателства, Съдът счита, че се доказват посочените в исквата молба преживявания на ищеца, представляващи неимуществени вреди /болки и страдания/, пряка и непосредствена последица от незаконосъобразното му задържане на 21.03.2021 г., а именно: притеснения, стрес и дискомфорт, както и ограничаване на правата му поради недопускане на адв.В., довело до ограничаване на правото му на защита. Във връзка с тези твърдения ответникът представи доклад

рег.№ 513р-54134/19.06.2021 г. (л.177) относно извършена проверка по Заповед № 513з-4084/25.01.2021 г. на Директор на СДВР във връзка с постъпил сигнал вх.№ 812102-749/19.05.2021 г. по описа на СДВР. Видно от същия е, че на 21.03.2021 г. около 22:50 ч в 01 РУ-СДВР действително адв.В. се е явила, но същата се е легитимирила, чрез представяне на адвокатска карта, но е отказала да представи лична карта, за да бъде допусната в сградата. Посочено е, че служителите са допуснали нарушение на чл.21 от Инструкция № 8121з-1415/20.11.2015 г. за реда и организацията за осъществяване дейността по охрана на обекти по чл.14, ал.2, т.4 ЗМВР - "Адвокатите се пропускат в обекти на МВР с еднократен пропуск, вписване в книга за пропускателния режим и с придружител. Качеството на адвокат се удостоверява чрез заверена за годината адвокатска карта по образец, утвърден от Висшия адвокатски съвет", във връзка с чл.34, ал.4 от Закона за адвокатурата - "При свижданията адвокатът се легитимира само с адвокатска карта, а адвокатът от Европейския съюз – с адвокатска карта или удостоверение по чл.19б, ал.3". Посочено е още, че служителите са допуснали нарушение, за което не следва да се образува дисциплинарно производство, поради обстоятелството, че не са настъпили вредни последици в случая.

Противно на това твърдение, след като служителите на ответника са извършили нарушение на чл.34, ал.4 ЗА, това е ограничило правото на защита на ищеца при задържането му. В тази връзка Съдът намира, че служителите са нарушили разпоредбата на чл.21 от Инструкция № 8121з-1415/20.11.2015 г. за реда и организацията за осъществяване дейността по охрана на обекти по чл.14, ал.2, т.4 ЗМВР, и тези им действия са незаконосъобразни като извършени в противоречие с императивни правни норми. Това води до извод за тенденциозност и ограниченост относно прилагането на закона, което е недопустимо предвид заеманите от служителите длъжности, изискващи освен да са запознати със закона, но и да го прилагат правилно по отношение на всички граждани в държавата.

Безспорно задържането по реда на чл.72, ал.1 ЗМВР представлява вид принудителна административна мярка, която представлява принудително настаняване на лицето в специални помещения на полицията, което води до ограничение на едно от основните човешки права – правото на свободно придвижване. Незаконосъобразното ограничаване на това право обективно води до негативни последици върху емоционалното, психическото и физическото състояние на всяко лице. В настоящия случай ищецът е задържан за 24 часа в помещение за задържане на 01 РУ-СДВР, което несъмнено е довело до стрес, физическо и психическо състояние.

От събраните по делото писмени и гласни доказателства не се доказва по несъмнен начин, че ищецът е продължил да търпи твърдените в исковата молба неимуществени вреди в периода след задържането до датата на подаване на исковата молба – 17.01.2022 г. Безспорно се установи по делото, а и ищецът сочи в какво са се изразявали причинените му неимуществени вреди в този период, респективно как същите са намерили проявление твърдените стрес, отрицателни емоции в периода. От друга страна обаче липсват данни за интензитета на твърдените неимуществени вреди за целия период, през който се твърди, че са претърпени. Безспорно от събраните гласни доказателства се установява, че ищецът е изпитал негативни емоции, стрес, паника, уплаха, поради незаконосъобразното му задържане, ограничаване на правото му на защита, поради недопускане на адвоката му към датата на задържането му, изпитаното от него унижение. Но от същите, обсъдени кумулативно с писмените доказателства по делото не се доказва, че действително ищецът е търпял тези вреди 9 месеца след задържането, още повече, че втория свидетел по делото споделя, че ищецът е бил в състояние на депресия 4-5 месеца след незаконосъобразното задържане.

Отделно от страна на ищеца не се представиха медицински доказателства във връзка с

изложените твърдения за причинени във връзка с незаконосъобразното задържане проблеми с психическото му състояние, предвид твърденията за депресия, панически състояния.

С оглед гореизложеното и вида на незаконосъобразния административен акт, от който се претендират вреди, настоящият съдебен състав приема, че в случая е било налице ограничение в правната сфера на ищеца, което е довело до настъпване на неимуществени вреди по време на задържането – сериозно притеснение, обида и неудобство от задържането в помещения на 01 РУ - СДВР. Поради това са налице материалноправните предпоставки за основателност на предявения иск за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ – налице е незаконосъобразен акт на орган на държавата, доказано е настъпването на вреди на 21.03.2021 г., както и пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт и настъпилите вреди.

Каза се, че според чл.52 ЗЗД Съдът присъжда обезщетение по справедливост. Като отчита характера на настъпилите вреди, доказаните интензитет и период, в който са настъпили, Съдът приема, че на ищеца следва да бъде присъдено обезщетение в размер на 1 000 лв., а искът е недоказан до пълния размер от 1 800 лв., претендиран с исковата молба.

Акцесорната претенция за присъждане на законна лихва за забава върху обезщетението за неимуществени вреди е частично основателна, с оглед уважената част от главния иск. Върху определената сума като обезщетение за неимуществени вреди се дължи законната лихва /чл.86, ал.1 ЗЗД/ от деня, в който вземането за обезщетение за вреди става изискуемо. Това е моментът на влизане в сила на решението, с което се отменя незаконния административен акт /Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. на ВКС по тълк. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК, т.4/, като длъжникът се смята в забава и без покана /чл.84, ал.1 ЗЗД/. В случая се дължи законна лихва за забава върху сумата от 1 000 лв. като обезщетение за нематериални вреди, за периода от датата на отмяна с влязло в сила съдебно решение на посочената заповед – 13.07.2021 г., до датата на предявяване на иска – 17.01.2022 г.

В съответствие с нормата на чл.81 ГПК Съдът следва да се произнесе и по претенциите на страните за присъждане на разноски.

По делото ищецът е направил искане за присъждане на разноски, което с оглед изхода на спора е частично основателно. От представения от ищеца списък на разноските по чл.80 ГПК /л.114/ е видно, че се претендира присъждане на разноски в общ размер на 820 лв., от които на 10 лв. за заплатена държавна такса; адвокатско възнаграждение, съгласно Декларация за правна помощ и съдействие от 09.03.2022 г. – 300 лв. на основание чл.38, ал.1, т.2 ЗА; платена държавна такса по сметка на ВАС – 30 лв.; адвокатско възнаграждение в размер на 480 лв. съгласно Декларация за правна помощ и съдействие от 29.06.2023 г. на основание чл.38, ал.1, т.2 ЗА. В тази връзка отправеното от ответника възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение е частично основателно. Видно от представения доказателства се установява, че ищецът е получил от адв.В. безплатна правна помощ по реда на чл.38, ал.1, т.3 ЗА - осъществена правна защита на близък на адвоката. Съгласно тази разпоредба адвокатът или адвокатът от Европейския съюз може да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие на роднини, близки или на друг юрист. Представените Декларации по чл.38, ал.1, т.2 вр. чл.36 ЗА удостоверяват, че представляваното лице е "близък" на представляващия го юрист. За осъщественото процесуално представителство е уговорено, че адвокатът оказва на горепосоченото основание безплатна адвокатска помощ. Ищецът е поискал присъждане на адвокатско възнаграждение в минималния размер, съобразен с Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. На основание чл.38, ал.2 ЗА в случаите по ал.1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът или адвокатът на Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение. В този случай Съдът определя възнаграждението в размер, не по-нисък от предвидения в наредбата по чл.36, ал.2 и осъжда другата страна да го заплати. Съобразно уважената част от предявения иск в размер на 1 000 лв., на процесуалния представител на основание чл.7, ал.2, т.1 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г.

за минималните размери на адвокатските възнаграждения следва да се присъди адвокатско възнаграждение в размер на 400 лв. Процесуалният представител е претендирал адвокатско възнаграждение за процесуалното представителство по настоящото дело в размер на 480 лв., съгласно Декларация за правна помощ и съдействие от 29.06.2023 г., което е с 80 лв. над законово определения минимум и същото следва да се редуцира от Съда до определения в наредбата размер 400 лв. Поради което отправеното от ответника възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение в тази част е основателно.

Съгласно указанията на ВАС, дадени с Определение № 7429/26.07.2022 г. по адм.дело № 4703/2022 г., АССГ следва да се произнесе по разносните сторени пред ВАС във връзка с депозирана от ищеца частна жалба срещу Определение № 1800 от 07.03.2022 г., постановено по настоящото дело. Претендират се 30 лв. за заплатена държавна такса по сметка на ВАС и 300 лв. за адвокатско възнаграждение съгласно Декларация за правна защита по чл.38, ал.1, т.2 ЗА. Съдът намира същото за основателно, доколкото размерът на претендираното адвокатско възнаграждение е под законово определения в наредбата минимум, поради което възражението за прекомерност в тази част е неоснователно.

На ищеца следва да се присъдят сторените по делото разноски за заплатена държавна такса в размер на 10 лв. по сметка на АССГ и 30 лв. за държавна такса по сметка на ВАС; адвокатско възнаграждение на процесуалния представител по административно дело № 389/2022 г. по описа на АССГ в размер на 400 лв. на основание чл.38, ал.1, т.2 вр. чл.36 ЗА и адвокатско възнаграждение на процесуалния представител по адм.дело № 4703/2022 г. по описа на ВАС в размер на 300 лв. на основание чл.38, ал.1, т.2 вр. чл.36 ЗА.

По делото ответникът е направил искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Съгласно чл.10, ал.4 ЗОДОВ Съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска, а в полза на юридическите лица се присъжда възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт, чийто размер не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл.37 от Закона за правната помощ. Съдът намира, че следва да присъди възнаграждението по реда на Наредбата за заплащане на правната помощ, приложение следва да намери чл.24, изр.второ НЗПП, която предвижда по административни дела с материален интерес възнаграждението е от 100 до 360 лв. Предвид обстоятелството, че ответникът активно е защитаван от юрисконсулт, който се явява в с.з., представя писмени доказателства и депозира писмени бележки, както и поради обстоятелството, че делото е протекло в няколко заседания и е изслушано заключение на вещо лице, полагащото се възнаграждение за ответника следва да се определи на 100 лв.

Така мотивиран и на основание чл.203 и сл. от АПК, Административен съд-София град,

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Столичната дирекция на вътрешните работи при МВР да заплати на Х. В. Д. от [населено място], [улица], ет.3, ап.7, ЕГН: [ЕГН], обезщетение за претърпени неимуществени вреди, настъпили на 21.03.2021 г., в резултат на незаконосъобразна Заповед за задържане на лице рег. № 225зз-272/21.03.2021 г. на полицейски орган от 01 РУ-СДВР, в размер на 1 000 лв. /хиляда лева/, ведно със законната лихва за забава върху тази сума, считано от 13.07.2022 г. до датата на предявяване на иска – 17.01.2022 г.

ОСЪЖДА Столичната дирекция на вътрешните работи при МВР да заплати на Х. В. Д. от [населено място], [улица], ет.3, ап.7, ЕГН: [ЕГН], и сумата от 40 лв. /четиридесет лева/, представляваща разноски за заплатени държавни такси пред АССГ и ВАС

ОТХВЪРЛЯ предявената искова претенция на Х. В. Д. от [населено място], [улица], ет.3, ап.7, ЕГН: [ЕГН], за разликата над 1 000 лв. до претендирания размер от 1 800 лв.

ОСЪЖДА Столичната дирекция на вътрешните работи при МВР да заплати на адвокат П. В.,

САК, със съдебен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] процесуален представител на Х. В. Д. от [населено място], [улица], ет.3, ап.7, ЕГН: [ЕГН], сума в общ размер 700 лв. /седемстотин лева/, представляваща адвокатско възнаграждение пред АССГ по адм.дело № 389/2022 г. и пред ВАС по адм.дело № 4703/2022 г. на основание чл.38, ал.1, т.3 вр. чл.36 от Закона за адвокатурата.

ОСЪЖДА Х. В. Д. от [населено място], [улица], ет.3, ап.7, ЕГН: 8409036805 да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи при МВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. /сто лева/.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба или протест пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: